

Alec Blenche
Zăpărdul
și alte povești ALBE

ilustrații: Karda zenkő



cupRins:

Zăpardul
sau misterul din pădure pg. 6

Poveste cu reni pg. 15

Omul de zăpadă
cu fesul verde pg. 17

Cea mai bună
plăcintă cu mere pg. 20

Scrisoarea pg. 25

Alec Blenche, *Zăpardul și alte povești albe*

Ilustrații de Karda Zenkő

© text și ilustrații Editura Univers, 2018

Toate drepturile asupra acestei cărți aparțin Editurii Univers.

Descriere CIP disponibilă la Biblioteca Națională a României

Colecția UNICORN UNIVERS

Colecție coordonată de Ioana Chicet-Macoveiciuc

Redactare: Ioana Chicet-Macoveiciuc, Diana Crupenschi

Revizuire: Irinel Antoniu, Ona Frantz

Design & DTP: Faber Studio (Adelina Butnaru)

Caligrafie: Faber Studio (Adelina Butnaru)

Tipărită în România de G. Canale & C

ISBN 978-973-34-1075-1



zăpardul sau misterul din pădure

Nu a mai existat niciodată o poveste ca aceea pe care urmează să o aflați. Nu a mai existat și nici nu va mai exista vreodată o astfel de întâmplare, cum numai în povești se poate auzi.

S-a întâmplat în cea mai geroasă iarnă din câte au fost vreodată, într-un sătuc de lângă o pădure. Într-o casă veche, dar plină de căldură, trăiau doi bătrâni. În fiecare iarnă, bătrânii erau vizitați de nepoții lor, doi băieți năzdrăvani, puși mereu pe șotii. Era momentul lor preferat din tot anul, pentru că acolo, la marginea pădurii, puteau să se joace cât era ziua de lungă, să construiască din zăpadă castele și să-și imagineze aventurile incredibile la care visează toți copiii.

Însă în acest an avea să fie diferit. Nu era o iarnă ca toate celelalte trăite acolo, la marginea pădurii. Era o iarnă rece ca niciodată și mai albă ca oricând.

Într-una dintre zile, bunicul se duse în pădure să adune lemne pentru foc. Băieții se jucau de zor afară, iar bunica făcea treabă prin casă. După ceva vreme se lăsă noaptea, dar nici vorbă ca bunicul să se întoarcă. Băieții intrară în casă și o strânsă în brațe pe bunica. Cu toții erau îngrijorați de lipsa bunicului. Stătură toată noaptea și priviră pe geam în speranța că se lungise cu treaba și că avea să se întoarcă în cele din urmă. Însă bunicul nu se vedea nicăieri.

A doua zi însă, când ieșiră cu toții afară să-l strige primprejur, îl văzură pe bunic pe un morman de zăpadă. Dormea liniștit, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Când se apropiară de el, se trezi ca dintr-un vis adânc și îi îmbrățișă cu bucurie.



— Ce s-a întâmplat, bunicule? De ce n-ai mai ajuns acasă? îl întrebă Victor, băiatul mai mare.

— Nu știu, puiule, tot ce-mi amintesc e că am alunecat la un moment dat, întinzându-mă după niște vreascuri, și că am căzut într-o prăpastie.

— Și atunci cum ai ajuns aici? întrebă băiatul mai mic, David.

— Nu-mi mai amintesc, răspunse bunicul uluit.

— Bine că ești teafăr, îi spuse bunica și îl luă de mână, trăgându-l ușor spre casă.

Însă, în vreme ce bunicii se îndepărtau, cei doi băieți zăriră pe zăpada afânată niște urme de pași ciudate care veneau dinspre pădure și se opreau chiar în locul în care îl găsiseră pe bătrân. Apoi perechea de pași se întorcea în pădure.

Băieții se uitară uimiți unul la altul, apoi porniră spre pădure pe calea urmelor. Erau tare curioși, fiindcă erau niște urme cum nu mai văzuseră până atunci. Parcă nu erau de om, dar nici de animal. Și, deși erau mari, nu erau apăsatate. Ca și cum cineva sau ceva ar fi mers atât de ușor, încât abia atinge zăpada.

Era chiar un lucru curajos ce făceau cei doi băieți, mai ales că pădurea era un loc în care nu ar fi trebuit să se aventureze singuri. Însă curiozitatea le era atât de mare, încât nu se puteau opri. Și merseră și merseră după urme până când aproape că nu se mai vedea nimic în jurul lor. Se făcuse noapte, așa că se gândiră că ar fi bine să se întoarcă acasă. Însă nu mai știau drumul. Nu se mai vedea aproape nimic în jur și nu aveau nicio idee pe unde să o apuce. Neștiind încotro s-o ia și fiind extrem de obosiți după atâta mers, copiii se așezară la rădăcina unui stejar bătrân să se odihnească un pic și în scurt timp adormiră.

Însă, ce să vezi, se treziră a doua zi în același loc în care îl găsiseră cu o zi înainte pe bunicul lor. Cei doi bătrâni îi strânseră tare în brațe când îi văzură. Îi căutaseră toată noaptea fără să aibă habar unde dispăruseră. Și, la fel ca în cazul bunicului, niciunul dintre ei nu își amintea ce se întâmplase de fapt. Un lucru era însă din ce în ce mai clar: cineva sau ceva îi salvase și pe ei așa cum făcuse și cu bunicul. Și, când se uitară în jur, descoperiră aceleași urme în zăpadă pe care le văzuseră și cu o zi înainte.

Alte câteva zile trecură, însă cei doi copii nu își puteau lua mintea de la ce se întâmplase în pădure. Își petreceau majoritatea zilelor privind pe geam în speranța că aveau să vadă cine îi salvase. Însă toate nopțile și zilele treceau la fel, fără niciun răspuns. Totul până într-o zi când veni pe la ei un unchi mai în vârstă, un văr al bunicului, care trăia în același sat.

Bunicii îl poftiră la masă și, în timp ce vorbeau de una, de alta, la un moment dat bunicul povesti ce pățiseră el și băieții în pădure.

În timp ce povestea, unchiul se opri dintr-odată din mâncat. Se ridică în grabă și privi pe geam cu un aer preocupat. Apoi se apropie de băieți.

— Cum arătau urmele pe care le-ați văzut? Erau mari și păreau că abia ating zăpada? Și aveau o formă ascuțită? continuă el privindu-i cu atenție pe băieți.

— Da, răspunseră băieții într-un glas.

— Dar de unde știi toate astea? întrebă bunicul intrigat.

— Știu pentru că exact ce ați pățit voi mi s-a întâmplat și mie cu mult, mult timp în urmă, când eram copil așa ca ei. Tot în pădurea asta. Și de atunci mă tot gândesc: cine oare m-a salvat? Plecasem să strâng vreascuri pentru foc cu familia mea. Dar la un moment dat m-am rătăcit de ei și am rămas singur în pădure. Tot ce-mi amintesc este că am adormit la umbra unui copac, înghețat și speriat de moarte. Apoi m-am trezit chiar la ușa casei părinților mei, aici în sat. În toți anii ăștia am tot căutat un răspuns. Nici nu știți de câte ori m-am întors în pădure în speranța ca o să găsesc ceva acolo.

— Și ai descoperit ceva? întrebă Victor, curios din cale-afară.

— Nu, răspunse unchiul lăsând capul în jos, nemulțumit. Doar urmele astea pe care le-ați văzut și voi.

— Poate că nici nu contează foarte mult cine ne-a salvat, spuse David privind îngândurat pe geam. Important este că a făcut-o. Și pentru asta eu îi mulțumesc.

